

Ո Ղ Բ Ե Դ Ե Ս Ե Ա Յ

ԱՍԱՅԵԱԼ ՍՐԲՈՅ ՏԵԱՌՆ ՆԵՐՍԵՍԻ ՇՆՈՐՀԱԼԻՈՅ

ՀԱՅՈՅ ԿԱԹՈՒՂՈՒԿՈՍԻ

ՏԵԱՌՆ ՆԵՐՍԵՍԻ ՀԱՅՈՅ ԿԱԹՈՒՂՈՒԿՈՍԻ,

*ԲԱՆ, ասացեալ՝ բարառնական,
տաղի՛ւ չափեալ՝ հոմերական.
Խաւսեալ ձայնիւ՝ ողբերգական,
վասն եղեսեայ՝ մեծի առման:
Ի թուականիս՝ հինգ հարիւրի,
եւ ինըսուն՝ ութերկի.
Քսան եւ երեք՝ Դեկտեմբերի,
յերրորդ ժամու՝ յաւր Շարաթի:*

Ա Բ Դ ողբացէ՛ք՝ եկեղեցիք,
հարսունք վերինն՝ առագաստի.
Քորք եւ եղբարք՝ ի՛մ սիրելիք,
որք յընդհանուր՝ կողմ աշխարհի:
Քաղաք եւ գեղ՝ առ հասարակ,
ա՛զգ եւ ազինք՝ որ էք յերկրի,
Հաւատացեալ ըք՝ Քրիստոսի,
երկրրպագո՛ւք՝ նորին խաչի:
Նա՛խ առաջին՝ ձեզ բարբառիմ,
արփիափայլ՝ եւ հրաշալի.
Զորեկեբայից ըն՝ նմանեալ,
յերկրի աթո՛ռք՝ երկնաւորի:
Որ էք բոլորումն՝ աստուածային,
ի յաղբերէն՝ աղենային.
Յորս առ ի ձեզ՝ քառավտակ,
յորդահոսան՝ գե՛տ հոլովին.
Արքուցանե՛լ՝ ըզտիեգբս,
աւետաբեր՝ բոլսմա՛մբ բանին.
Առ որս խաւսիմ՝ աղբրսալի,
դուք լսեցէ՛ք՝ լալոյս ձայնի:
Երուսաղէ՛մ՝ քաղաք մեծի,
թագաւորին՝ երկնաւորի.
Ուստի արե՛նք՝ եւ մարգարէք,
աղբերաբար՝ բոլսեալ յերկրի:
Յորմէ որդին՝ հա՛ւր միածին,
լո՛յս ծագեցաւ՝ աննառելի.
Եւ ի՛նձ գրեցաք՝ երնուրթուն,
յառաջագոյն՝ քան զամենի.

Քանզի նախկին՝ հաւատացի,
գորդի ընդ հար՝ դաւանեցի.
Որով թէ ոչ՝ յանդրգնէի,
զի՛ս վեհագոյնն՝ քեզ ասէի:
Ի քեզ սպանին՝ զՏէրն ի փայտի,
եւ ի հեռուստ՝ երկիրպագի.
Թէպէտ եւ այժմ՝ ի մի հոգի,
երկրրպագեմք՝ նորին խաչի:
Բայց լո՛ւր եւ դու՝ ո՛վ սիրելի,
տարագրելոյս՝ աղաղակի.
Լե՛ր մըլխիթար՝ ցաւակցելի,
եւ ցո՛յց ինձ դեղ՝ բեկեալ սրբի:
Եւ դու Հըռոմ՝ մա՛յր քաղաքաց,
գերապայծառ՝ եւ պատուելի.
Մեծին աթոռդ՝ Պետրոսի,
առաքելոց՝ գրոյսաւորի:
Եկեղեցիդ՝ անշարժելի,
ի կեփայեան՝ շինեալ վիմի.
Դրանց դըժոխոց՝ անյաղթելի,
եւ կնիք երկնիցըն՝ բացողի:
Ո՛րք վայելուչ՝ բազմաստեղի,
եւ հաստարմատ՝ տունկ Պաւղոսի.
Ոռգելով՝ արեամբ նորին,
որպէս բզդրախտն՝ որ յաղենի:
Մասին հասեալդ՝ Գուկայի,
աստուածային՝ մատենագրի.
Ահա՛ առ քեզ՝ բանըս խաւսիմ,
վիճակ չաթոռս՝ թաղէի:

Լո՛ւր ի հեռուստ՝ իմոյս ձայնի,
 լե՛ր ողբակից՝ ինձ յայս վայրի.
 Լա՛ց ընդ լացողս՝ որպէս ասի,
 ըստ գրեցելումն՝ առ քեզ բանի:
 Ձեռք՛ն մատո՝ վազվազակի,
 ինձ կապելոյս՝ ի տան բանտի.
 Ա՛ռ ըզվըրէժս՝ աններելի,
 ի քըշնամոյն՝ զիս գերողի:
 Առ քե՛զ եմ բանի՝ իմ փառելի,
 ո՛վ դու փաղափ՝ յոյժ պանծալի.
 Ձոր Կոստանդեայ՝ քազաւորի,
 շինեալ ի սկիզբն՝ Ասիայի:
 Երկրորդ եղեալ՝ Երուսաղէմ,
 եւ նոր Հրոմ՝ զարմանալի.
 Սիրեցելոյն՝ աշակերտի,
 աքոռ գոյով՝ փոխադրելի:
 Ժողովարան՝ սուրբ վրկայից,
 տուն եւ տեղի՝ մաքրագունից.
 Գահոյ՛ք հրգար՝ մեծ արքայի,
 յերկրի նրման՝ երկնաւորի:
 Լո՛ւր ինձ եւ դու՝ խոնարհաբար,
 ունկը՛ն մատո՝ լալոյս ձայնի.
 Զի սեփեական՝ ես քո էի,
 մայրափաղափ՝ քում վիճակի.
 Ի քէն շինեալ՝ յիս տաճարի,
 անուանակիր՝ քոյդ խորանի.
 Հանգոյն վերինըն՝ Սիովնի,
 անհամեմատ՝ երկրաւորի:
 Բայց այժմ քողեր՝ զիս ամայի,
 իբրեւ ըզբու՝ աւերակի.
 Կամ որպէս մարդ՝ անազնական,
 եւ ի մեռեալս՝ անյիշելի:
 Ձոր պաղատիմ՝ զարթուցանել,
 ըզ գարութիւնդ՝ անվանելի,
 Հատուցանել՝ բազմապատիկ,
 ըզվրէժ ի ծոց՝ իմոյն նեղչի:
 Ահա՛ գոչեմ՝ առ դրունըս քո,
 մայրափաղափդ՝ Եգիպտոսի.
 Աղեփսանդրորդ՝ ցանկալի,
 անուանակիր՝ քում շինողի:
 Որ ես աքոռ՝ դու Մարկոսի,
 մեզ աւետեաց՝ փարոզողի.
 Որ եւ դրախտին՝ Աստուածայնոյ,
 տունկ բանաւոր՝ ի քեզ տրնկի.
 Արմատենի՛ք՝ ծաղկեալ ի տան,
 հոյ՛ք արդարոց՝ Տեառն ընծայի.
 Եւ որպէս մայրք՝ Լիբանանու,
 ե՛ն միանձունի՝ քում նահանգի.

Հրեշտակերամբ՝ եւ խաչակիրք,
 եւ անմարմնոց՝ նրմանք յերկրի:
 Հիմն եւ արմատ՝ ուղղափառաց,
 տարամերժող՝ հերձուածողաց,
 Էին գումարք՝ հայրապետաց,
 որ առ ի քոյդ՝ նախագահի.
 Թէպէտ եւ չեն՝ այժմ ի միջի,
 այլ լոկ երա՛գ՝ են գիշերի:
 Քանզի եղեր՝ եւ դու այրի,
 կարծեմ նրման՝ ինձ ողբալի.
 Երբեմն էափ՝ մեք ըզձալի,
 բայց այժմ եղափ՝ յոյժ եղկելի:
 Որով հայցեմ՝ ով բաղձալի,
 ե՛լ ողբակից՝ ինձ յայս վայրի.
 Զի հաւասար՝ հանգունակի,
 անաւրինաց՝ եղափ գերի:
 Արդ մըխիթար՝ յայսմ աղէտի,
 մեզ երկոցունցս՝ ա՛յս լինիցի.
 Մաքուր մաղթանս՝ աղերսալի,
 մատուցանել՝ Տեառն արարչի:
 Զի բարկութիւնն՝ որ ըստ մեղաց,
 ի փաղցրութիւն՝ փոխարկեսցի.
 Ի տեսանել՝ մեզ ըզբարի,
 Ի՛նք քըշնամիս՝ լինել չարի.
 Թէ աստանար՝ հաւոյնացի,
 եւ եթէ անդ՝ հատուցանի,
 Փափագ ըզձից՝ մեր կատարի,
 պարգեւողէն՝ յամենայնի:
 Բանի՛ւ դատմամբ՝ ընդ քեզ կազիմ,
 ո՛վ Անտիոք՝ քոյր սիրելի.
 Առաքելոց՝ տուն եւ տեղի,
 յԱւետարանըն՝ Մատթէի.
 Յորում անունն՝ ըստանչելի,
 նախ առաջին՝ ի քեզ դընի.
 Որ քրիստոնեայն՝ վերակոչի,
 երկըրպագուացըս՝ Քրիստոսի:
 Ի՛մ մերձաւոր՝ եւ անձկալի,
 յուրախութեան՝ ժամանակի,
 Ընդէ՞ր չհասեր՝ վազվազակի,
 ինձ ի քիկունս՝ աւգնականի.
 Այլ քոյլ ետուր՝ վասըն խեթի,
 մատնել ի ձեռս՝ անաւրինի:
 Արդ լո՛ւր իմոյս՝ դառն ձայնի,
 եւ լե՛ր կըցորդ՝ այրման սրբտի.
 Լա՛ց ընդ լալիս՝ յամենայնի,
 լե՛ր տըրտմակից՝ քախծեալ սրբտի:
 Ըստ առաքելոյն՝ սուրբ հրամանի,
 լալ ընդ լացողսն՝ վշտալի: